

Pesem slovenske mladine.

Na mesta njih, ki so živeli,
za nas čutili in trpeli
in pa umrli so za nas,
zdaj kliče nas usodni čas!
Vsi zdaj hitimo, da bo delo,
od njih začeto, nam uspelo!

Rod z zvestim delom naš cvetan
pričara v dom svobode dan.
Po žilah polje vroča kri,
in v vedri glavi misli zdrave —
tako iz duše nam kipi
ukaz: Naprej, zastava Slave!

Leon Poljak.

Moja pomlad v gozdu.

*Skozi gozd pomlad spet gre . . .
Veje bujno zelené,
z vej ji žurgolijo ptice,
resja rdečega gredice
v čast njej breg ves okrasé,
tam pod drevjem listje rjavo
pa nad mahom, redko travo
z vetrom pleše in šumi . . .
A njej dalje se mudi,
zunaj v vasi se ustavi,
tam otrokom raj napravi,
da ji vriskajo glasno*

*in se z venci opletó;
a mladenič in devica
zažarelega ji lica
pojeta vesel pozdrav
s travnikov in iz dobrav.
Mene pa za njo ne vleče
vun v življenje prekipeče;
tu na mahu obsedim
in v pretekle dni strmim.
Samotarstvo kraja tega
duši tožni se prilega,
tukaj lože bol trpim . . .*

Fr. Rojec.

Spomini.

*Iz let mi presrečnih spomin še živi,
ko v šolo hodila nekdanje sem dni;
po poti sem stopala v šolo skrbno,
obraz bil je resen pa bistro oko.*

*Takrat so mi pevali ptički ljubó
in nisem še znala, kaj vse je hudo;
oh, čas ta prezlati prehitro beži,
ko človek brez truda živi in skrbi!*

*Čez dan sem prepevala pesmi sladké,
cvetice povijala v šopke lepé,
me angel je vodil, up dajal krepak,
zvečer pa zazibljal me v sen je sladak.*

*O, leta otroška, to kličem jaz vam:
Kam ste odbežala, kam prešla ste, kam?
Odgovor mi vedno glasi se tako:
Kar nekdan je bilo, nikdar več ne bo! . . .*

Ivanka Kocijanova.

